

acepsunt. Ludovicus Caroli filius, quem pater Aquitanus Regem dixerat, in Hispaniam profectus Saracenos rebellantes collatis signis profligavit, Barcinonam aliquae Catalonia oppida expugnavit. Duobus etiam navibus praesit Francorum virtus enituit: semel ad Sardiniam; iterumque ad Baleares Insulas, quibus Saracenorum claves mite latrociniis infestantes insignibus victoris deleta sunt, multis eorum navibus partim intercepitis, partim depressis, reliquis in fugam versis. His aliisque successibus, quos dinumerare longum est, Caroli Magni & Francorum sub illo virtutem & gloriam Divina providentia in altissimum apicem exevit.

17. Idemque Princeps ubique Magnus Christianam religionem, quacunque protenditur Europa, longe lateque propagavit, Ecclesiam continua sollicitudine dicit, auxit, amplificavit. Ecclesia disciplinam ubique ferre collapsum permulsi convocatis Episcoporum Synodus restituit; & misericordia habilit. Idemque quoque ingenio praefatis & disciplinis excultus, litteras & litteratos viros insigniter studuit promovere, tandemque Aquisgrani diem clausit extremum ann. Christi 814. aetatis 72. imperii 47.

18. In Hispania rem Christianam insigniter promovit Gallicus Rex Alfonus cognomine Catus; tum quia cum uxore Berta Caroli Magni sorore continenter vixit; tum etiam quia suis de Saracenorum gente victoribus regnum suum infanti tributo quinquaginta nobilium virginum & rotundis plebejarum quotannis exsolvendo liberavit, quod ejus praefessor Maurogatus consenserat, ann. Chr. circa 784.

19. Saeculum istud scriptis illistrarunt Germanus Constantinopolis Patriarcha, qui multa propter sacras Imagines & fecit egregie, & pertulit fortiter: Theorianus scriptis rerum sacrarum aliaque nonnulla: mortem obiit in exilio pro Catholicis anno 730. Joannes Damascenus sanctitate & eruditio praefatus multa egregie scriptis; quatuor de fide Orthodoxa libros, in quibus universam Theologiam primus recte methodo complectitur; tres quoque doctissimas orationes pro sacris Imaginibus; variaque opuscula: ab Iconomachis Imperatoribus Leone Isaurico & Constantino Copronymus plurima perperitus. Venerabilis Beda Presbyter Anglus multa egregie lucubravit, tum Historica, ut sunt Anglicana historie libri quinque, plurium Sanctorum vite, & Martyrologium; tum expositiones in multis sacrorum Scriptorum libros; tum sermones, tum tractatus diversos. Hadrianus Papa primus, præter divites epistolas, eruditum edidit librum pro leptime Synodi defensione, atque responsum ad librum se a Carolo Franco-Rum Rege missum ex Concilio Francofondensi. Paulus Diaconus a secretis erat Defiderii Longobardorum Regis, everfoque per Carolum Magnum illo Regno, fecerit in Cassinense Monasterium, in quo Monachus pie & religiose vitam duxit, ut tradit Leo Ostiensis in Chronicis Cassinensis libr. 2. c. 17. Libros sex præcudit de Longobardorum gestis, & alia opuscula. Paulinus Aquileensis Episcopus sub Caroli Magni regno auctor fuit libri adversus Felicem & Elipandum de Sancta Trinitate, Albinus Alcuinus Anglus, Beda discipulus, in Gillias a Carolo Magno aequaliter ob eximiam eruditioem scriptis librum de Divinis Officiis, aliaque diversa; Diaconi Ordine contentus, recusat pro humilitatem Sacerdotio, e vivis exitit anno 804. Floruit desinente octavo & ineunte nono saeculo Niciphorus Episcopus Constantinopolitanus, qui Chronicum seu breuem historiam a Mauritio Augulii cede, ad Leonis & Ireneus usque nuptias perductum conscriptus. Usuardus Monachus, natione Gallus, Alcuini discipulus, iulii Caroli Magni accuratius satis & celebre Martyrologium in lucem emisit. Marcellinus Presbyter vir Apostolicus, sancti Suiberti, cui comes & collaborator astidus fuit, vitam edidit, ad cajus relationem Suibertum Leo Papa tertius Canoni Sanctorum adscriptum.

OECUMENICA SEPTIMA

Synodus Nicæna secunda anno
Dominii 787.

Postquam a tribus Iconomachis Imperatoribus Leone Isaurico, Constantino Copronymo, & hujus Filio Leone, continuis quinquaginta anni scđisimè vacata sunt Orientales Ecclesie; & postquam tertius hic interit, ejus viduam Ireneum orthodoxam & religionis amantem feminam suscitavit Deus, qua ruinas Ecclesie repararet. Efferatum graſtanteque Iauricum Leōnem Gregorius Papa secundus boni sollicitique Pastoris munus obiens, a nefariis coptis per litteras revocare co-

natus fuit; sed impius Leo adversus Pontificem suis nefariis contubibus aduersantem excandescens, Marino primum Romanas civitatis Praefecto, deinde Paulo Patricio & Exarcha, semel atque iterum in mandatis dedit, ut Gregorium interficerent. Verum comperto iniquissimo conilio, exercitus ipsi, quos Imperator in Italia sub stipendiis habebat, non modo fortiter obstruerunt, sed etiam rebellionem Italique detectionem adversus impium. Præcipitem machinati sunt. Optimus tamen Pontifex nihil intentatum reliquit, ut Roman, & reliquam Italiam partem, quam Longobardii non subegerant, sub officio & potestate Imperii contineret, ut Latini ejus saeculi Scriptores fidem faciunt, Paulus Diaconus, & Anastasius, ipseque luculentus probant Epistola Gregorii ad Urfum Venetiarum Ducem, atque ad Leonem Augustum, ut observat Baronius ad annum 726. Cui haec parte major habenda fides quam Cardinali Bellarmino, qui Graecorum duorum, quos profecti, Cedreni & Zonara scriptis deceptus, quibus Theophanes quoque adjungi potuit, affirmat lib. 5. de Romano Pontifice c. 8. Gregorium II, ab Imperio Graecorum Italianam subtraxisse, eisque ulterius tributa impendere vetaſſe. Ceterum, Graeci hereticis pariter & schismatici, qui nec ea cernebant, que in Italia geregabantur a Romano Pontifice, & detectionem ramen Italie experiebantur, ad quam populos illos vesana Leonis percinacia invito etiam Pontifice, quem dire infectabatur, adiebat, sibi & aliis quibuscumque persuasum esse volebant, rebellasse Occidentem, infigante Romæ, quem aversabantur, Episcopo. Leo ipse hac detectione efferratus, collecta ingenti classe, & Pontificis & Italie molitur exitium: sed classem cum omni apparatu ad Adriaticum litus violenta exorta tempeſta afflitti, alisque permulti calamitatibus ejus ferociam divina ultio repressit, Saracenorum depredatiōibus, provinciarum rebellionibus, fame, penuriaque, pestilentia, & horrendis terrarum motibus, eo usque ut regis urbis ædes pene omnes publice privateque integræ anni aſſiduis concussionibus corruerint, ipaque urbis mena solo sequata fuerint: ipseque tot malorum auctor Leo diris excruciatuſi viscerum terminibus infelicem tandem animam exalaverit.

2. Nec tamen ejus interitus atrocibus malis finem dedit, ejus quippe filius & regni successor Constantinus Copronymus totum se magis præstigijs, cacodemonum invocationibus, & animarum evocationibus, & flagitiis execrandis, pictorum quorūcumque infestationibus addidit, Dei genitricis, aliorumque Sanctorum, & Imaginum sacrarum cultum ferulibus edictis, omnique crudelitate inhibuit. Ejus impietate & inumanitate irritati populi Constantino rebellant, affinque illius Artabastum Europalem designant Imperatorem. Nefarium Beserem tot malorum auctorem suoferente obturant, sacrisque imagines pristinis locis reponunt. Attamen comparato numero exercitu Copronymus Constantinopolis terra marique obſideret, faneque ad extrema redactam ad deditiōem compellit. Artabado Curoplati oculos eruit, ejus liberos omnes trucidat, ne quis ex illa invisa progenie scelerum suorum & facta religiosi vindex posset emergere; in reliquo perduelles crudelissime fecit. Quin etiam post excarnificatos immannissime cives, ridiculum sua vesaniam specimen erga sibi semper fidum pseudopatriarcham Anastasium, quanvis ejusdem secum impietatis fautorum, exhibuit: hunc enim scello præpostore impostum, & flagello per urbem compita cœsum, in thronum Patriarchalem denuo promovit.

3. Cum vero Romani Pontifices Concilia diversa per Occidentem diversi locis cogerent, ut malum in Religionis exitium erumpens colberent, Copronymus Pseudosynodus trecentorum & triginta Praefulum Constantinopoli indixit, qua in sacras Imagines conlamentum est. Interēa Constantinus Monachus Pseudopatriarcha successor Anastasi, satellitio Imperatoris siipatus, per forum, per Ecclesias, per omnis sexus Monasteria, per privatorum aedes concursans imagines ubique scrutatur, quotquot supererant, diripit, abridit, deſicit, effringit; eosque qui habeant, verberibus & carcerebus mancipat, Sanctorum reliquias loculis erutas cum venerandis Imaginibus, & Catholicorum libris, per foro succensus rogis incendit. Ipse vero Copronymus aliquot Senatores & clarissimos viros, eo quod imagines coluissent, aut occultauſent, durissimis nervis in medio foro cadi ad necem jussit: Monachos etiam & Sandimoniales raptari, & excarnificatos trucidari. Qui vero cedibus supereruerunt, Monachos compulit pallio & cucullo exutos inire incesta connubia, fordidisque artibus victimum querere. Inter milites distributa sunt Monasteria, ne quod sancti instituti vestigium supereſſet, prædia vero & opus Monasteriorum siccio suo addidit.

4. Constantium vero pseudopatriarcham tot scelerum facem & incentorem divina ultio prosecuta est:

Cum

Com enim nefarius Copronymus arcanum illi suum de abroganda Christi divinitate aperuſset, nec ille rem silentio occultaſet, iuſſus est per urbis vicos flagellari, atque in folidissimo loco jugulari. Par etiam ultio in Copronymum incubuit, cui pedes ardentes anthracibus intumuerunt, tantoque æſtu totum ejus corpus exarſit, ut vociferetur infelix, se inextingibili traditum igni ob violatam Virginis Deipara nomen & cultum. Cumque eadem honorifice coli jussit, sera tamen illius minime veniam meruit penitentia, sed acerbissimo & horrendo interitu, ad que migaret supplicia, demonstravit.

5. Successorem Copronymus habuit Leonem filium, qui Catholicum se initio simulavit, ubi vero suum statuſi fundamento firmatum credit Imperium, in aper- tan haeresis professionem se proprieſit. Cum enim gemmarum cupiditate carbunculis radiante coronam, quam in templo Mauricius Augustus olim DEO dedicaverat, inde ereptam capiti suo imposuerit, eruperunt ex sacrilego capite venenati carbunculi, ex quibus ardens exortatio febris illum brevi extinxit, ut Theophanes, & miscelle historiae scriptor Paulus Diaconus referunt.

6. Hic baredem post se reliquit Constantium ex Irene uxore suscepimus filium decennem, cuius mater Augusta regimen suscepit Imperii, cuius sapienti regime, immanibus demum diuturnis procelsis disculsi, pax optata novaque lux Orientis Ecclesie refluit. Catholicæ namque religionis studiosissima Irene nihil antiquius habuit, quam ut illam jacentem fulciret, regiamque civitatem multipli anathemate involutam, & a reliqua Ecclesia divulgata reduceret. Cum autem Paulus abdicato Patriarchatu se ad spontaneam penitentiam in Monasterio abdisset, tam inigris mutationis caſſam sc̄ificabitibus Augustis respondit, quia Copronymi Conciliabilo, quo procusum fuit adverſus venerandas Imagines decretum, suam adjeſſet subscriptionem, & nisi penitentia ſcelus elueret, aeterno fore ſupplicio damnandus. Quia promoti reſponſione Imperatores de optimo eligendo Patriarcha ſolliciti, Tarafus transmisſis ad Adrianum litteris, rerum in Synodo geſtarum rationem reddidit, & confirmationem petit. Ipse vero Adrianus non modo Apoſtolica auctoritate Synodum communivit ac approbat, verum etiam ſcripto ad Carolum Magnum Occidentis Imperatorem libro ad aliorum criminacionibus defendit.

7. Hic baredem post se reliquit Constantium ex Irene uxore ſuscepimus filium decennem, cuius mater Augusta regimen suscepit Imperii, cuius sapienti regime, immanibus demum diuturnis procelsis disculsi, pax optata novaque lux Orientis Ecclesie refluit. Catholicæ namque religionis studiosissima Irene nihil antiquius habuit, quam ut illam jacentem fulciret, regiamque civitatem multipli anathemate involutam, & a reliqua Ecclesia divulgata reduceret. Cum autem Paulus abdicato Patriarchatu se ad spontaneam penitentiam in Monasterio abdisset, tam inigris mutationis caſſam sc̄ificabitibus Augustis respondit, quia Copronymi Conciliabilo, quo procusum fuit adverſus venerandas Imagines decretum, suam adjeſſet subscriptionem, & nisi penitentia ſcelus elueret, aeterno fore ſupplicio damnandus. Quia promoti reſponſione Imperatores de optimo eligendo Patriarcha ſolliciti, Tarafus transmisſis ad Adrianum litteris, rerum in Synodo geſtarum rationem reddidit, & confirmationem petit. Ipse vero Adrianus non modo Apoſtolica auctoritate Synodum communivit ac approbat, verum etiam ſcripto ad Carolum Magnum Occidentis Imperatorem libro ad aliorum criminacionibus defendit.

7. Scriptis ergo litteras ad Adrianum primum ejus nomine Papam Tarafus, quibus de piarum Imaginum veneracione pie & eruditè dicitur. Scriptere patiter ad eundem Constantinus & Irene, rogantes ab eo Synodus indici, ad quam fuos de more Legatos desigaret. Jucundius Pontifici nullum afferi poterat nuncium; itaque Petrum Archipresbyterum Basilica Diu Petri, & alterum Petrum Abbatem Sancti Sabæ commitit, qui suo nomine Synodo præſint. Ceterum adeo Constantinopoli haeresis invalſebat, ut ibi tumultus incredibilis Iconomachi exitarint, quos nec potuere ipſi Imperatores compescere. Igitur Nicaea habita est ſacra Synodus, qua Metropolis eis-Bithynia, priore omnium ſecumenico Concilio jampridem celebris. Prefederunt Apoſtolic Legati, quibus aſſedit regis civitas Patriarcha Tarafus, duoque Monachi Joannes & Thomas, certarum ſediuſ Orientis Patriarcharum Vicarii, cumque his trecenti quinquaginta Epicopi, multique cum deleciis a fe Monachis Archimandrita, confesum Patrum ſanctitatis doctrinæque ſplendoribus decorantes, miſſi que ab Imperatore complures Senatores. Gesta hac sunt anno Chr. 787. Coada jam Synodo, multitudine advenit Episcoporum, a quibus ſupplices oblati ſunt libelli veniam & reconciliationem rogantes, eo quod Copronymi Pseudosynodus approbaverint: In hiſ erat Gregorius Neocæſariensis, qui nefaria Synodo interuerat, ut preſes & anteſignanus. Utramque in partem librata diuſtentia titubavit, ſed mihi deum preuaſili, quā cunctis condonatum est, permisumque ut priſtinum uniuersique gradum & dignitatem obtineret. Lecta prima est Adriani epifta, cui honorifice ab omni Patrum cœtu acclamatum est.

8. Placuit subinde, ut ex Sanctorum Ecclesia Doctorum libris deprempte palam legerentur clara voce gravissime ſententia & exempla, quibus religioſa Imaginum veneratio aſſervitur, tamquam a ſanctissimis Patribus tradita, jam inde ab exordiis Ecclesie, continuo que Christianorum uſu recepta, pluriſimque miraculis confirmata haereditas. Quapropter omnium Patrum ſuffragii ſancitum est, ut in cunctis Ecclesiis aliaque hōnetis locis Christi Domini, Sanctorumque imagines colloquenter, ad piam memoriam, virtutumque imitacionem in animis excitandam, tum etiam ut ipſi ſuis in imaginibus debito cultu honorentur: quandoquidem his delatus honor ad prototypum & exemplar referunt, quod illa noſtri oculis & memorie repreſentant. Decretum patiter, ut fideles debita, veneratione Sanctorum reliquias prosequantur. Hisque con-

tradicentes, heretici declarantur, & anathemate firmiter.

9. His sanctissime constitutis placuit in medium proferri Salvatoris effigiem, & ab omnibus ſuppliciter proculbus adorari. Perlecta etiam ne quid deſſet, examinataque ſedulo fuit Copronymi Constantini Synodus, ejusque ſutiles rationes veriſimili aliis, & ſolidis veris, & quantum opus erat, expoſita divinarum littoralium testimonia, quibus gentium idola redarguntur, & perpicue oſtenſum, illa nihil cum ſacris. Imaginibus habere commune. Proinde dannata illa Synodus omnium conſeffione fuit, & pronunciata anathema in Anatoliam, Constantinum, & Nicæam Pseudopatriarchas. Ad ultimum alios duos & viginti canones pro confitenda Eccleſie disciplina proculis. His rite perfactis, Tarafus transmisſis ad Adrianum litteris, rerum in Synodo geſtarum rationem reddidit, & confirmationem petit. Ipſe vero Adrianus non modo Apoſtolic auctoritate Synodum communivit ac approbat, verum etiam ſcripto ad Carolum Magnum Occidentis Imperatorem libro ad aliorum criminacionibus defendit.

10. Hic Nicæna Synodi canon. i. confitetur ſex ſecumenicas que praecelerant Synodi, ab eisque damnata haeresis iterum dabantur. Deinde can. 2. decernitur, eum qui eſt ordinandus Epicopus, certo promittere debet ſe facios canones ſervaturum, & populo divina eloquia traditurum: & niſi firmiter hoc promittat, nullatenus eſt ordinandum. Christus Iesu Episcopis omnibus in persona Apoſtolorum debituſum praefribit officium, dum eos admonet eſe debere lucem & ſal terre. Quemadmodum enim fax accenſa dum aliis praeluet, ſeipſam conſumit, & ſal, ut a corruptione præſervet, ſeipſam deſtruit & abſumit; ita debent Episopi ceterique animarum Paſtors propriis renuntiare commodis, ut aliorum ſalutis invigilant, exemplum imitando ſupremi animarum Paſtors, qui pro ſalute gregis ſui ſanguinem proprium vitamque ſacrificavit. Gregorius Nazianzenus brevi ſententia Episoporum munus concluſit: Οὐτοὶ ὅπερ πάντας πρωτεύουσας πατέρες τοῦ θεοῦ εἰσι, πρεσβύτεροι, πατέρες τοῦ ἀλλού συμπόνοι. Hinc omnis praefecture spiritualis finis eſt, ubique propria commoda negligendo, aliorum utilitati inferuere. S. etiam Papa Gregorius Magnus homil. in Evang. Joann. 10. ad hec verba: Bonus Paſtor animam ſuam panit pro oīibus ſuis. Primum (inquit) nobis eſt exteriora noſtra misericorditer oīibus Christi impendere. Poſtremum vero, ſe necesse ſit, etiam mortem noſtram pro eisdem oīibus miſtrare. Sed cum incomparabiliter longe ſit melior anima qua vivimus, quam terrena ſubſtantia, quam exterius paſſūm; qui non dat pro oīibus ſubſtantiam ſuam, quando pro hiſ datuſ eſt animam ſuam? Et ſunt nonnulli, qui dum plus terrenam ſubſtantiam quam oīes diligunt, merita nomen paſtoris perdant. Hactenus Gre- gorius.

Can. III. Omnen electionem qua fit a magistris Episcopi, vel Presbyteri, vel Diaconi, irritam manere, ex can. 3. Apoſt. dicente: Si quis Epicopus ſecularius magiſtratus uſus per eos Eccleſiam obtinuerit, deponatur & ſegregetur, & omnes qui cum eo communiant. Oportet enim eum qui promovendus eſt ad Episopatum, ab Episopis eligi, quemadmodum a Sanctis Patribris Nicæe decretum eſt in can. 4. qui dicit, Episopum oportet maxime quidem ab omnibus, qui ſunt in Provincia, conſtitui: Si autem hoc difficile fuerit vel propter urgentem neceſſitatem, vel propter via longitudinem, tres omnes eodem convenientes, iis quoque qui abſunt, ſimilis Suffragium ferentibus & aſſentientibus per litteras, tunc facere electionem: eorum autem que a ſe ſunt, confirmationem dari in unaque Provincia a Metropolito.

Can. IV. Preco veritatis Padus divinus Apoſtulus quendam veluti canonem Ephesiſorum Presbyteris imponeſſus, vel universa porci Sacerdotali multitudini ſic libere dixit: Argentum, vel aurum, vel ſextum nullius concepiſſus, omnia vobis offendit quod oportet ſe laborantes inſtruiſſe, dare beatum exiſtimans. Quocirca ab eo edicti ſtatutus, ne turpis lucri gratia Episopuſ in mentem veniat quareint exortationes in peccatis, aurum, vel argentum, vel ullam aliam ſpeciem, ab iis qui ſibi ſubſunt Episopis, vel Clericis, vel Monachis exigere. Dicit enim Apoſtulus: Injuiſ Regnum Dei non poſſidebunt, nec debent liberi parentibus theſaurum parare, ſed parentes liberis. Si quis ergo per ari exactionem, vel cuiusvis alterius ſpeciei, vel propter propriam aliquam affectionem a ministerio arcere inventus fuerit vel ſegregare ſuorum Clericorum aliquem, vel venerandum templum claudere, ne in eo divina punita minifteria, ad id quod non eſt ſenſu preditum, ſuam inſaniam immittens eſt revera ſine ſenſu, & talonis legi obnoxius erit, & labor ipſius in caput ejus redibit, ut qui ſit mandati DEI